

στους συντοπίτες του μιὰ παράξενη ιστορία. Τὴν ἱστορία ἑνὸς Προφήτη. Ἐνας Προφήτης εἶχε φανεῖ στὴν ξένη πολιτεία. Ὁ κόσμος ἔτρεχε ἀποπίσω του. Ὅπου περνοῦσε ὁ Προφήτης ἔσερνε πίσω του χιλιάδες. Ὁ λαὸς ἔτρεχε σὰν τὰ μερμηγκία. Σκάλωναν ἀπάνω στὰ δέντρα νὰ τὸν ἴδουν, ἀνέβαιναν στὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν, ἔσπρωχνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ τὸν πρωτοκυτάξῃ. Οἱ μανάδες σήκωναν τὰ παιδιά τους στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὸν κυτᾶξουν καὶ οἱ γέροι στυλῶναν τὰ κορμιά τους νὰ τὸν ἴδουν μιὰ φορά πρὶν πεθάνουν.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωριανὸς κ' ὅλη ἡ χώρα τὸν ἔκρυβε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἐλεγε ἀκόμα πῶς ὁ Προφήτης, ποὺ ἤξερε ὅλα τὰ μυστήρια ποὺ κρύβει ὁ κόσμος κ' ὅλα τὰ πόκρυφα τοῦ Θεοῦ, μιλοῦσε, μὲ ὠραία καὶ σοφὰ λόγια, στὰ πλήθη τοῦ κόσμου. Μηλοῦσε γιὰ τὴ Ζωή, γιὰ τὸ Θάνατο καὶ γιὰ τὴν Ἀγάπη. Τὰ λόγια κυλοῦσαν ἀπ' τὰ χεῖλη του γλυκὰ σὰν τὸ μέλι. Ἡ φωνὴ του ξεπερνοῦσε τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι. Καὶ ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴ Ζωή, οἱ πιὸ δυστυχισμένοι λαχταροῦσαν νὰ ζήσουν, κ' ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ Θάνατο, οἱ πρὸ εὐτυχισμένοι τὸν ἀποζητοῦσαν, κ' ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἀγάπη, τὰ ξερὰ κλαδιὰ πετοῦσαν νέα φύτρα.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωριανὸς. Καὶ ὕστερα εἶπε ἀκόμα, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὴ δική του τὴ συμφορὰ καὶ τὴν ἁμαρτία του. Σὰν ἔτυχε στὴν ξένη πολιτεία, πῆγε κ' αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὸν ὠραῖο Προφήτη. Ἐσπρωξε τὸν κόσμο, στριμώχτηκε μέσα στὸ λαὸ, ἴδρωσε, παρακάλεσε. Σὰν ἔφτασε ἄνω κοντὰ, ἔτριψε τὰ μάτια του. Γιατὶ δὲν πίστευε κ' ὁ ἴδιος αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ βασταχθῇ. Χωρὶς νὰ θέλῃ, μιὰ φωνὴ τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη: «Αἱ! Αἱ! ὁ τρελλὸς!» Τὸ πλήθος ρίχτηκε ἀπάνω του νὰ τὸν πνίξῃ. Ἐβαλε φτερὰ στὰ πόδια. Βοή καὶ κατάρα τὸν ἀκολουθοῦσε ἀποπίσω του σὰ φοβέρα. Ἐφυγε, χάθηκε μακριὰ ἀπ' τὴν πολιτεία. Κρύφτηκε στοὺς λόγγους καὶ στὰ βουνὰ κ' ὕστερα πῆρε τὸ δρόμο, σὰν ἀφορισμένος... «Καὶ νῆμα, ποὺ ἦρθα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσῃ, ἀδέρφια!»

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωριανὸς κ' τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπ' τὰ μάτια του. Κανένας δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ. Ὁ ἕνας κύταζε τὸν ἄλλον. Καὶ μόνο οἱ γυναῖκοι τοῦ χωριοῦ, ποὺ δὲν εἶχανε ξεχάσει τὸν τρελλὸ μὲ τὰ μακριὰ δρόξανθα μαλλιά, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια, ἀναστέναν βθεῖα: «ὦ! εὐτυχισμένη, ποὺ εἶδες τὸν Προφήτη!» «Κι' ἀπὸ τότε ὅταν γυρίζουν, οἱ γυναῖκοι καλοκίτρι κ' ἀνοιξή, ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τὶς ἀκροποταμίες, γλυκομιλοῦν καὶ λένε ἀκόμα γιὰ τὸν ὠραῖο τὸν Προφήτη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

πεζάκι, καὶ κεὶ φύλαξε τὴν σπετσαρία του, ποὺ ἔλεγε, δηλαδή διάφορα φάρμακα χρήσιμα εἴτε γιὰ τὸ θεράπευμα τῆς πληγῆς, εἴτε γιὰ κάθε ἄλλη ἀπαντεχομένη ἀνάγκη, ὀξυγονωμένο νερό, ἰωδιόδαμμα, μπουκαλάκι αἰθέρα, πέτρα τῆς κόλασης, φανικωμένο νερό, διάλυση ξαγνωμένου ὑδράργυρου ἢ καὶ ὑγρὸ τοῦ Φαντζουίτεν, ἢ σουλιμα, ποὺ λέμε, ἀποστειρεμένη βαζελίνα, μπαμπάκι ἀποστειρεμένο, ἀποστειρεμένη γκάζα, ἔπειτα κάμποσα ἐργαλεῖα σ' ἕνα κουτάκι νικελίνιο, μαζί μὲ ὅλα τὰ χρειαζόμενα, βάζα, βάζακια, τενεκεδάκια νεροδοχεῖα, μὲ τρύπα κολητὰ στὸν πάτο γιὰ τὸ λάστικο, γυάλινο κανοῦλι μὲ ἀκρὴ φιλούτσικη ποὺ ἐροκλα νὰ γλιστράῃ στὸ στενούτσικο τὸ ποτάμι τῆς πληγῆς, φλασκὶ γεμάτο ἀπὸ βραστὸ ἀποκρυωμένο νερό, τρία πιάτα πορσελλὰ καὶ ποὺ ὁ Ἀντρίας τὰ σπέρτωνε μὲ χυσιὰ καὶ τὰναστε ὕστερὰ ἀπὸ κάθε βίξιμα, γιὰ νὰ τὰ καθάρῃ καὶ νὰ τὰ ξεμολέψῃ. Προσδιορισμένα μεθοδικὰ καὶ τὰ τρία γιὰ ἰδιαίτερη χρῆση τὸ καθένα, ποῖο γιὰ τὰ ἐργαλεῖα, ψαλίδι ἀπλό, ψαλίδι αἰμοστατικό, στιλέττο καὶ λαβίδα, ποῖο γιὰ τὸ σουληνᾶρι σὰν τὸ τραβοῦσε νὰ τὸ ξεπλύνῃ ἀπὸ τὴν πληγὴ ὁ γιατρός, ἔπειθ' ἂν γιὰ νὰ μὴ σφαλῶνι δὲν τῆς βγάζανε πιά τὰ τρία τὸ σουληνᾶρι ἀπὸ μέσα, τὸ τρίτο πιάτο γιὰ τὸ σουληνᾶρι καὶ τοῦτο, νὰ βραχθῇ φρέσκο φρέσκο προτοῦ ξαναμπῇ στὴν πληγὴ. Στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο πιάτο ἔβαζε φανικωμένο νερό ζεστό, ἐνῶ ἔβαζε τῆς τρίτου ἀπὸ τὸν τρίτο, γιὰτὶ δὲν πολυστρέγουμε οἱ πληγῆς τὸ φανικὸν ὄξι. Φαντᾶζεται πιά ὁ ἀναγνώστης μὲ πόση τάξη κ' ἐδράβεια πρόσεχε στὰ παραμικρὰ ὁ Ἀντρίας. (ἀκολουθεῖ)

Η ΛΑΞΜΗ

(Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπεσομένου φύλλου)

Ἄρχισε ἡ γόντολα νὰ γλιστρά. Ἀριστερὰ τὸ ρουμάνι καθρεφτιζότανε στὸν ποταμὸ. Μπαμποῦδες, τοῦ δάσου πρόμαχοι πιστοί, μὲ τὴν πηχτὴ τους πρασιναδά μπόδιζαν τὶς ἀδιάκριτες ματιές, καὶ πίσω ἀπ' τὶς καλαμιές ἄλλα δέντρα τροπικὰ δεύτερο φράχτη στήνανε ζαπλώνοντας τ' ἀπέραντα κλαδιὰ τους π' ἀνταμώνονταν κ' ἀγκυλιάζοντανε σφιχτὰ. Καὶ πάνω ἀπ' τὰ κλαδιὰ κατεβαίνανε γιὰ νὰ μπηχτοῦνε στῆς τροφοδότρας γῆς τὰ στήθια ἄπειρες ρίζες, ἀναριθμητες πράσινες κλωστῆς, τὸν πέπλο σκηματίζοντας τοῦ δάσου τοῦ παρθενικοῦ.

Ἄπειρα καὶ κεῖ μέσα βασίλευν τὰ φιδιὰ τὰ φαρμακερὰ, οἱ τίγρες, οἱ ἀρκουῦδες, κ' ἄλλα ἀνήμερα θεοῖα. Στὰ δέντρα πάνω μαϊμουδάκια πνίξανε χαρῶπα ἀπὸ κλαδιὰ πηδώντας σὲ κλαδιὰ. Ἐκεῖ κοντὰ οἱ μάνες μ' ἀγάπη καὶ μ' ἀνθρώπινα καμώματα στὴν ἀγκαλιὰ τους σφιγγανε τὰ τρυφερὰ μωρὰ τους, καὶ πιὸ ἀλάργα οἱ γερόντοι κ' ἀρχηγοὶ καθόντανε μὲ σοβαρότητα μεγάλη, τὰ μάτια μιὰ πάνω στὴ νέα τὴ γενιὰ, καὶ μιὰ στὸ δάσο γύρω, ἔτοιμοι τοῦ ὄχτροῦ τὸν ἐρχομὸ ν' ἀνακαλύψουν κ' ἔτσι τὸ σύνθημα νὰ κράξουν τοῦ φευγικοῦ στὶς πιὸ ἀψηλές κορφές τῶ δέντρω.

Ἀνάμεσα στὶς καλαμιές λάφια πρόβαλαν κανελιά σκύθοντας σγουροκέρατο κεφάλι τὴ δίψα τους νὰ σβύσουνε. Στὴ λάσπη πάνω λιάζονταν κροκόδειλοι.

Στὴ δεξιά ζάνοιγε τὴν τῶ καὶ τὸ περιβάλλοι, γεμάτο κοκοφοινικίες κ' βανανιές, καὶ πλουμιστὸ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνθούς.

Ἄραξε ἡ βάρκα στὰ πέτρινα τὰ σκαλοπάτια ποὺ κατεβαίνανε στὸν ποταμὸ.

Ἰντιάνες μὲ ξέπλεγα μαλλιά βγαίναν ἀπ' τὸ νερό, καὶ τὸ βρεμένο διάφανο σαρὶ τους, ἀπάνω τους κολημένο, εἶδεινε δυὸ φορές γδυμὸ τὸ Τανχγρένιο τους κορμὶ. Μὰ κείνες, δίχως ντροπὴ, μ' εὐλάβεια περίσσια, τὸν ἤλιο χαιρετοῦσανε μὲ προσευκῆς.

Στὸ πάνω πάνω σκαλοπάτι περίμενε ὁ Μούκαμ. Ἀρόμος κοκκινωχόματος μπροστὰ μας ζαπλώνονταν ἔχοντας δεξιά κ' ἀριστερὰ κολῶνες γιγαντινῆς ἀπὸ φοινικῆς. Στὸ βάθος κάτω κεῖ ἀστραφτε κοκκινόχρυση ἡ πυραμίδα τοῦ ναοῦ.

Στὴ μέση τῆς δεικτοστοιχίας στεκόταν ἀλαβάστρινη ὀχτάγωνη κολῶνα, εἰκοσι μέτρα ἀψηλὴ, στὸ Σουριὰ (1) ἀφιερωμένη. Στὴν κορφή της, σὲ τετράγωνη πάνω πλάκα, ποὺ ἀπὸ κάθε τῆς γωνιὰ κρεμότανε κουδούνια ἀσημένια, χὰπνιζε λιθάνι. Μέσα στὸν πρῶτο τὸν αὐλόγυρο, κατάντικρο στὴν ἀλαβάστρινη κολῶνα, σὲ στηλοῦχτη πάνω μονοκόμματο πέτρινο λειγαμ (2), τὸ σύμβολο τοῦ Σίβας (3), στηριζότανε.

Ἰντιάνες ἀμυγδαλομάτες, μὲ τὸ βρεμένο τὸ σαρὶ ἀκόμα στὸ κορμὶ τους κολημένο, σιμώνοντας, χαριτωμένες σὰ δορκάδες, χωρὶς ψευτοντροπὴ, ρεῖνανε μὲ λούλουδα καὶ προσκυνοῦσαν τὸ σύμβολο τὸ σεβαστὸ.

Ἀντικρο βρίσκονταν ἡ κεντρικὴ αὐλὴ καὶ ὁ ναὸς σὲ δυὸ χωρισμένους. Μπροστὰ ὁ νάρθηκας μὲ μαρμαρένιους τοίχους κ' ἀναριθμητες κολῶνες. Στὸ βάθος ἡ μαλαματένια πόρτα τῆς παγοδάς, ἡ πόρτα ἡ βασιλικὰ τοῦ ἱεροῦ, νὰ ποῦμε, ὅπου φυλάγονταν τὸ Εἰδῶλο, καὶ ὅπου μονάχα οἱ παπάδες τολμοῦσανε νὰ μποῦν.

Οἱ σκαλισμένοι τοῖχοι κ' οἱ κολῶνες παράστα-

1) Σουριὰς. Ὁ ἥλιος θεοποιημένος. Ὁ φοῖβος τῶν Ἰντιάνων.

2) Λειγαμ. Τὸ ὄργανο τῆς γενιμότητος. Ὁ φάλλος τῶν ἑλλήνων.

3) Σίβας. Τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἰντιάνικης Τριάδας.

Ἄν τις κυριώτερες τὶς μεταμορφώσεις τοῦ Σωτήρα τοῦ Βισνοῦ.

Ἐδῶ λιοντάρι μεταμορφωμένο, τὸ δεύτερο ἀθάνατο κεφάλι τῆς Τριάδας, τὰ σπλάχνα σκίσει ἀγριοδαίμονα ποὺ ἀνθρώπους καὶ Θεοῦ; σὰ φύλλα ἔκανε νὰ τρέμουν.

Στὰ βάθια τοῦ ὠκεανοῦ, σὲ σκοτεινὰ καὶ νέκρα βυθισμένη κοίτουνταν ἡ γῆ. Μὰ ὁ Σωτήρας ξύπνησε ἀπ' τὸ βαρὺ τὸν ὕπνο του, καὶ βλέποντας τὴν ἐρημικὴν τριγύρω, δάκρυσε, τὸ σῶμα πῆρε ἀγριογούρουνο καὶ σέκωσε τὴ γῆ στὰ δυνατὰ του δόντια πάνω.

Σκεπαστήκε ἡ ἀψηλότερη κορφή τῶν Ἰμαλαίων, καὶ τὰ νερὰ σταματήσαν ἀφοῦ ἀλύπητα κ' ἀγριεμένα πνίξανε τῆς γῆς τὰ τρία τὰ βασίλεια. Ἡ τελευταία ἡ κραυγὴ εἶχε ἀκουστῆ καὶ σβύσει. Νερὰ καὶ καταχνιές βασίλευσαν παντοῦ, μὰ σκίστηκαν τὰ σύννεφα μὲ μιὰ κ' ἡ καταχνιά, τὸ πολυχρόματο δόξαρι ἔξωσε τὴ γῆ, κ' ὁ οὐρανὸς νὰ ξεδιπλῶνε ἀρχισε τὴν ὀμορφιά του τὴ γαλάζια. Καὶ ξάφνου φάνηκε πάνω στὰ ἀφρισμένα τὰ νερὰ πελώριο ψάρι, ὁ ἴδιος ὁ θεὸς Βισνοῦ, νὰ ὀδηγεῖ τὴν Κιβωτὸ ποὺ μέσα της εἶχε κρυφτῆ τῆς τωρινῆς γεννιᾶς ὁ σεβαστὸς προπάτορας Μανοῦ (4).

Τώρα οἱ πέτρινες εἰκόνας ἀνιστοροῦσαν τὰ ἠρωϊκὰ τὰ κατορθώματα ποὺ ψάλλει ἡ Ραμαγιάνη (5), κ' ἀκολουθοῦσαν ἄλλες μεταμορφώσεις σκεπάζοντας τοὺς τοίχους ὅλους καὶ ὄλες τὶς κολῶνες. Ἄλλου πάλε ζωντανεῖ ἡ πιὸ ἀγαπημένη ἀρκωση, ἡ Κρίσνα ἀθατάρα (6), καὶ τοῦ θεοῦ οἱ ἀτέλειωτες ἀγάπες.

Ἐδῶ παίζει ὁ Κρίσνα τὴ φλογέρα του, Ἀπόλλωνας σωστὸς στὴν ὀμορφιὰ καὶ χάρη, καὶ γύρω του χορεύουν βοσκοποῦλες, ἔτοιμες στὴν ἀγκαλιὰ τὴ θεϊκὰ νὰ πέσουν.

Ἐκεῖ, μὲ διαβολικὴ Σατύβου παίρνοντας τὰ ρούχα τῶ χαριτωμένου βοσκοπούλων, βλόγδυμες τὶς κἀνει ἀπ' τὸ ποτάμι ὅπου λούζονταν νὰ βγοῦν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Μὰ ἡ ἀποθέωση τῆς γήινης ἀγάπης ζεῖστοριέται στοὺς ἐρωτῆς του μὲ τὴ Ράντα. Καὶ ζεῖστορᾷ τὸ μυστικὸ του χαμογέλιο τὸ σερκικὸ μεθύσι ποὺ τὸν πλημμυρᾷ, καὶ πίνει θεὸς αὐτὸς ἀπ' τῶ θνητῶν τὸ ἠδονικὸ πιτήρι.

Φτάσαμε τώρα μὲ τὸ Μούκαμ, μπρὸς σὲ γιγαντινὸ καθάλλαρη. Ὁ Μούκαμ πέφτει μπροῦντα καὶ προσκυνᾷ κ' ἔπειτα μουρμουρίζει:

— Ἐἶναι ὁ Καλκί, Σαχίμπ, ἡ ἐρχομένη σαρκωση τοῦ Βισνοῦ. Καθὼ; θὰ ζήσει ὁ Σαχίμπ, ποὺ ἡ σοφία του στὰ μάτια του ἀχτινοβολᾷ, τώρα βρισκοῦμαστε στὴν τέταρτη τὴν ἐποχὴ, τὴν Καλιγιούγκα (7) Χρόνια χιλιάδες τρεῖς καὶ ἕκκτο τῶ χριστιανῶν πρὶν ὁ προφήτης γεννηθῆι ἄρχισε τούτη ἡ ἐποχὴ, καὶ θὰ βαστάξει τρακόσια τριάντα δυὸ χιλιάδες χρόνια ἀκόμα. Μαζὶ τῆς προχωρεῖ καὶ ἡ κακία. Παντοῦ θὰ βασιλέψῃ ἡ ἀσέβεια κ' ἡ ἁμαρτία, καὶ τὸν παρὰ μονάχα καὶ τὴν ἠδονὴ θὰ ἔχει γιὰ θρησκεία ὁ ἀνθρώπος. Καὶ δυνατοὶ τῆς γῆς θὰ εἶναι ὄσοι στὴν ἀτιμία τοὺς ἄλλους; θὰ περνοῦν. Τὰ στήθια πιά κανένας ἀἴστημα ἀμόλυντο καὶ ἅγιο δὲ θεὰ φουσκώνει, καὶ τὰ δυὸ τὰ φύλλα θεὰ ζευγαρώνει τὸ σερκικὸ μονάχα πᾶθος. Στὸ θρόνο τὸν ἀνθρώπινο γυροῦν; θ' ἀνε-

4) Μανῶ. Ὁ Νῶες τῆς γραφῆς ὁ Μανῆς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.

5) Ραμαγιάνη. Ἐπικὸ ποίημα ποὺ περιγράφει τὴ ζωὴ τοῦ Ράμα, τῆς ἑβδομῆς ἀρκωσης τοῦ Βισνοῦ.

6) Ἀθατάρα. Σάρκωση.

7) Οἱ Ἰντιάνικες γραφεὶς παραδέχονται τέσσερις ἐποχές.

8) Τὴν Κριταγιούγκα 1728000 χρόνια.

9) Τὴν Τριταγιούγκα 1296000 χρόνια.

10) Τὴ Νεταπαγαγιούγκα 864000 χρόνια.

11) καὶ τὴν Καλιγιούγκα 432000 χρόνια. Ἡ τελευταία, ἡ τωρινὴ, ἀρχίζει ἀπ' τὸν κατακλυσμό.

Σ' έβλεπα, ώ ζωηρατεμένη κόρη του 'Ερεχθέα, έβλεπα τις γλαφυρές καμπύλες που σκημάτιζε το άπαλογερό κορμί σου, και νόμιζα πως έβλεπα και την Παλλάδα να κατεβαίνει μεγαλόπρεπα τα μαρμαρένια σκαλοπάτια του ναού της και νάρχεται οικά σου να σε φιλεί στο ξάστερο μέτωπο.

Χυίρε, ώ άγνωστη ξένη, που πήρες το φιλί της Θεάς—που πήρες από την 'Ακρόπολη δια γνώση κι δια μάθηση δεν πήραν δι' οι πατριώτες σου, ο μακρουλόμυτροι και πλατοπόδαροι τυφογόντες.

Και δικός μας κανένας και δικοί μας μόνο ο φύλακες της 'Ακρόπολης, σαβανωμένοι στα μακριά και λυθιασμένα πανωφόρια τους.

Δεν έχει ερωτευμένους ή 'Αθήνα; Δεν έχει γιούς και νιές που νάνεβαίνουνε μια φορά τουλάχιστο τη βδομάδα στην 'Ακρόπολη να παίρνουνε ζωή, να δυναμώνουν την ψυχή και το κορμί τους;

Γινήκανε συλλόγοι για το Λών—τένις και για το Φουτι μπάλ και μόνο ένας σύλλογος για την 'Ακρόπολη δεν έγινε, ένας «Σύλλογος 'Ακροπολιτών». Καιρός να γίνει κι αυτός ο Ρωμαίικος Σύλλογος, για νάποηθήσουμε γερά κορμιά και γερές ψυχές. Και για να βλέπουν κ' οι ξένοι, που άνεβαίνουνε στην 'Ακρόπολη, πως ή καινούρια 'Ελλάδα έχει και ζωντανούς ανθρώπους κι όχι μόνο φύλακες για τ' αρχαία της.

Ποιά άριστοκράτισσα—όχι της τσέπης αλλά της ψυχής—θα μάς τονε σκαρώσει αυτό το σύλλογο;

Μά κ' οι άληθινοί επιστήμονες μάς λείπουν. 'Αν είχαμε γιατρούς που να βλέπουν πιο πέρα από τη μύτη τους και να διαβάζουν κάτι παραπάνου απ' όσα βρίσκονται στα βιβλία, θα καθιερώνανε, κοντά σε' άλλα θεραπειυτικά τους μέσα, και την 'Α κ ρ ο π ο λ ο θ ε ρ α π ε ι α, κ' έτσι οι νευρασθενικοί, στην 'Αθήνα τουλάχιστο, θα λυόσταναν.

'Όταν άνταμώνω στην 'Ακρόπολη, ή κάτου από την 'Ακρόπολη, τον Περικλή το Γιαννόπουλο, το μοναδικό άνθρωπο που δεν μπορεί να ζήσει αν παράσει μια μέρα δίχως να ρουφήξει κιντάκια 'Ακροπολιτικο φώς κι 'Ακροπολιτικο άερα,—ότα βλέπω τη λεβεντιά του και βλέπω και τη λεβέντικη ψυχή του στις δλοφώτινες και πρωτοτυπώτατες κουβέντες του, λυπάμαι που δε νιώσαμε δίλοι μας τη ζωοπάροχη δύναμη της 'Ακρόπολης και δεν τρέχουμε να λούσουμε

την ψυχή μας σε' άθάνατο νερό που αναβρύζει από την άστέρεινη αυτή πηγή της Ζωής.

Δεν έπρεπε νάναι μόνο ο Γιαννόπουλος 'Ακροπολιτικός. 'Επρεπε νάναι δι' οι 'Αθηναίοι κ' έπρεπε μια τέτια άγάπη να δυναμώνει τη σάπια γεννιά μας και να της φέρει τον ξαναγεννημό.

Είδα και τους άληθινούς άπογόνους των 'Ελλήνων πάνου στην 'Ακρόπολη. Είταν 'Εγγλέζοι κ' είταν άληθινοί άπογόνοι τους, άφου δημιουργήσανε κι αυτοί έναν Παρθενώνα—τη μεγάλη Πατρίδα τους.

Τίνος κουλοχέρη γραβαδίτη και τίνος λιγόνφυχου λαγού νάμαι άπόγονος εγώ ο σημερινός Ρωμιός;

'Αλλοίμονο, χωμένος στους τάφους και ψάχνοντας να βρω κανένα κοκκαλάκι φανταστικού προγόνου μου, δε βλέπω τη Ζωή που άπλώνεται γύρω και με φωνάζει νάν την καταχτήσω δουλεύοντας.

Πατήσια, 3.4.07.

ΙΣΙΟΝΑΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

'Αζαφνα, μίαν άνοιξιτικην αύγή, που ο ήλιος έλαμπε άπάνω στη δροσλοσυμένη πρασινάδα και τη γέμιζε διαμάντικ, και τα περιβόλια σκορπούσαν ευώδεις λογίων—λογίων στον άέρα, φανερώθηκε στη χώρα, δειλός και μαζεμένος, ο όμορφος τρελλός. 'Από που ήρθε, που γεννήθηκε, που μεγάλωσε, που ήτανε κρυμένος τόσον καιρό κανένας δεν ήξερε. Λέγανε κάποιιοι πως ήτανε οτασμένος από κάποιο άπόμερο χωριό, πως είχε περπατήσει μερόνυχτα σε βουνά και σε λαγκάδια, τρώγοντας άγρια χορτάρια και πίνοντας με τις ούχτες του νερό απ' τις έρημικές βουρούλες. Κι' άλήθεια τα ποδήματά του ήτανε ξεσκισμένα και γεμάτα σκόνη και τα ρούχα του σπαρραμένα απ' τ' άγκάθια του δρόμου. Το πρόσωπό του ώστόσο είτανε όμορφο κ' ευγενικό, με κάτι βαθειά, μεγάλα, ούρανα μάτια, είχε τα ξανθά του μαλλιά μακρὰ και άχτέμιστα,σκορπισμένα στους ώμους, τάνάρχη του γένεια σκέπαζαν σά χνούδι τα χλωμά μαγουλά του, και το πλατύ κερίνο μέτωπό του, νέν ως τόσο, ήτανε όργωμένο από βαθειές ρυτίδες. Κι' απ' την ήμερα που φανερώθηκε στο χωριό, περπατούσε πάντα μοναχός και πάντα έρημος στα χωράφια και τις άκροποταμίες.

Τα παιδιά μόλις τον ένοιωθαν τον πέρανε άπο πίσω. «'Αί! 'Αί! ο τρελλός... Αύτός όμως τραβούσε το δρόμο του άδιάρφα και τα παιδιά δεν μπορούσαν να τον φτάσουν. Κι' όταν τον έφταναν τους έπιανε τέτοιος φόβος, που γύριζαν πίσω. Οι μεγάλοι τον κύ-

ταζαν ξαφρισμένοι σαν περνούσε, του μιλούσαν, του φώναζαν: «'Αί! 'Αί! παληκάρη... Αύτός όμως τραβούσε το δρόμο του, χωρίς να δίνει άπόκριση. Οι γυναίκες μόνο τον κύταζαν με συμπάθεια και δεν του μιλούσαν. Μιλούσαν μόνο άναμειό τους για το χλωμό του πρόσωπο, τα μακρὰ του μαλλιά και τα μεγάλα βαθουλιασμένα ματια του, μιλούσαν για το γλυκό παράπανο που ήτανε χυμένο στην όψη του. Και γύρευαν να μάθουν ποιός είναι, από που ήρθε και τί έκανε. Μά κανένας δεν ήξερε να τους είπη.

Κάποιος είπε τότε πως τον άκουσε να μιλάει ο' άπόμερα μέρη με φτωχές γυναικούλες και πως ή φωνή του ήτανε γλυκειά και οι τρόποι του ήμεροι και συμπαθητικοί. 'Αλλος είπε πως τον είδε να μαζεύει γύρω του τα μικρά παιδάκια σε μίαν άκροποταμιά και να τους λή ιστορίες και παραμύθια. Και τα μικρά παιδάκια τον κύταζαν όλοτρόγυρ κ' άνοιχτό το στόμα. 'Αλλος πάλι είλεγε πως τον είδε να κάθεται ώρες στη ρίζα ενός δέντρου, και να κυτάη τον ούρανό, με τα μεγάλα παραπονεμένα μάτια του. 'Όταν περνούσε όμως βιστικά από μέσα απ' τ' χώρα, τα παιδιά τρέχανε από πίσω του. «'Αί! 'Αί! ο τρελλός...»

'Υστερ' από καιρόν ο τρελλός, όπως φανερώθηκε άξαφνα, έτσι άξαφνα και χάθηκε. Είπανε πως έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε. 'Αλλος είπε πως τον πήραν οι Νεράιδες. 'Αλλος πως ήτανε κρυμένος μέσα στη μεγάλη σπηλιά του βουνού και τη νύχτα έβγαине σαν το άγριμι και μαζεύει άγρια χορτάρια, για τροφή του. Και πάλι άλλος είπε πως τον είδε να περπατά με τα νύχια του το χλωμά στην κορφή ενός βουνού. 'Έκανε ένα μεγάλο λάκκο και θάφτηκε μέσα ζωντανός. 'Ετσι γέμιζε το χωριό από λογίων-λογίων ιστορίες. Οι γυναίκες ώστόσο ρωτούσανε πάντα να μάθουν: «'Ο καημένος ο τρελλός! Τι νάχινε ο τρελλός;» Κανένας όμως δεν μπορούσε να μάθη την άλήθεια.

Πέρασαν χρόνια πολλά κι' ο τρελλός δεν ξαναφάνηκε. 'Αζαφνα είχε φανερωθεί κι' άξαφνα χάθηκε. Η πατρίδα του τον έίχασε χωρίς να μαθη ποτέ ποιός ήτανε. Μονάχα οι γυναικούλες, που δεν είχανε άλλη δουλειά, τον φέρνανε συχνά στις διουλίες τους: «'Ο καημένος ο τρελλός!» Μιλούσανε για τα μεγάλα του ξανθά μαλλια, για το χλωμό του πρόσωπο και τα βαθουλωμένα του ματια. Κι' όταν γυρίζανε την άνοιξη και το καλοκαίρι απ' τα χωράφια και τις άκροποταμίες λέγανε περσιζοντας ή μια την άλλη: «'Να ο τρελλός!» Και κρυμιά δεν τρώμαζε. Μόνο λέγανε πάλι μια με την άλλη: «Που να βρίσκεται ο καημένος!» Καλοκαίρι κι' άνοιξη οι γυναικούλες, γυρίζοντας απ' τα χωράφια, μιλούσανε για τον τρελλό, που χάθηκε και κανένας δεν ήξερε που να πήγε.

... 'Ενας χωρικός γύρισε με χρόνια από μακρυνή και πλούσια πολιτεία. 'Ο νεοφερμένος ιστορούσε

θολογία λογική δεν ξέρει. Ξέρει λογικές. Κάθε ζτομο τη δική του. Δυό βαθραχιά δε συγκρίνονται πάντα ο ένας με τον άλλο. Να γενικέδουμε, μά γενικέδοντας νάτομίζουμε. 'Αφτός είναι ο κόμπος. 'Εσας, μήτε ή λογική δε σας δίνει δικιο. Πέδαξ, τί δε γίνεται; Μπορεί να γίνη και τούτο. Μην ξεχνάτε όμως πως οι όροι διαφορετικοί. Το πρώτο της το νεφρί πεσμένο το δεύτερο στη θέση του και κολλημένο γερά. Το νερό της το θολούτσικο; Κάλλια νάτανε καθαρίο, δε σας λέω. Μά δεν πειράζει. Το σπουδαιότερο, να λειτουργή το νεφρί. Και το δικό της λειτουργή περίφημα. Δε βλέπετε και την όψη της; 'Η όψη πολύ πολύ σημαίνει. Μή ζαλιζέστε και μη φοβάστε. Μπήκε στον ίσιο δρόμο.

Τη γνώμη του κ. Σεβιλιά την παραδέχτηκε άμέσως ο κ. Κουφές, που έννοείται βρισκότανε κι άφτός εκεί. 'Ο κ. Κουφές παραδεχότανε κουνώντας γλυκά το κεφάλι του ό τι είλεγε ο Σεβιλιάς. Γιατρούδάκι, αρχάριος, αν κ' έσωτερικός, πως να προκόψη στο δύσκολο το στάδιο; Πως άλλως παρά κουνώντας με γλυκά το κεφάλι, άμα κανένας συνάδερφος μεγάλος, ως είναι κι από το Μπ..., άνοιγε το στόμα; 'Ο κ. Σεβιλιάς ώστόσο δεν του τα μάσούσε για τους παρισιάνους τους γιατρούς' δηγότανε

άνέκδοτα και τους έπαιρνε στο φιλό! Να πη όχι ο κ. Κουφές δεν τολμούσε' δεν τολμούσε ούτε και να πη ναί. Κουνούσε λοιπόν και πάλι το κεφάλι με την ίδια γλύκα, βουβά.

Σάν έφυγε ο κ. Σεβιλιάς, παράγγειλε του 'Αντρέα, μπροστά στον κ. Κουφέ, να σουβιλέβεται κάποτες τον κ. Μπούνιο. να του γυρέβουε οδηγίες. 'Ηθελε θάρρω να του δώση να καταλάβη πως μπορεί και να μη φτάνη έσωτερικός. Μά ο Σεβιλιάς άγνούσε τί άκολούθησε μεταξύ Μπούνιο και 'Αντρέα. 'Εγώ θαρρῶ πως κάπως τήγνούσε κι ο 'Αντρέας, γιατί δεν το φανταζότανε πως την ξαπολούσε με τα σωστά του. Το φέρσιμό του το νόμιζε άκόμη και τώρα καπρίτσιο της στιγμής. Τον είδε μάλιστα τότε στο Νοσοκομείο να μιλή άναχωρώντας για την Κατινούλα με τον Κουφέ, που του το βεβαίωσε κιόλας του 'Αντρέα πως του έδινε δυό τρις οδηγίες. Κιτόπι μοναχά έμαθε ο 'Αντρέας πως μήτε ρωτῶ ο γιατρός για την άβρωστη. Μά δεν είτανε και δυσαρροστημένος για την ώρα με τον Κουφέ. Καλά έκανε τη δουλίτσα του, τάλλαξοδέσιμο της πληγής. Δυό μέρες με τη σειρά, είκοσι κ' είκοσι μιά του 'Αη Δημήτρη, επειδή ξακολουθούσε να στέκη άψηλά το θερμομέτρο, της έτριψε τα σκέλια με μια μάβρη κρέμα

που ονομάζεται κολλαροκόλι και που έχει μέσα της άργυρο. 'Επεσε ή θερμοκρασία, όχι όμως και πολύ. στους 37°4 και 37°8. Το χαρήκανε ώστόσο, ύστερα από τους 39°5. 'Αβγατζίς και ή φήμη του γιατρούδισ.

'Ερχότανε δυό φορές ταχτικά, πρωί και βραδι. ο κ. Κουφές. Με χίλια κοπιμμένα και χίλιες τσιριμιόνιες τον ξεπροβόδεψε ο 'Αντρέας ως την πόρτα, με την έλπίδα πως παρασεροντας την όμιλία, θάκούση και κάτι καλό για τη γιατρεία της Κατινούλας. 'Ο 'Αντρέας μαζί με την Άννα βοηθούσε κάθε φορά το γιατρό στο πληροδέσιμο. 'Από τη μέρα που πήγανε στο Νοσοκομείο και που τονε φώναζε πλάγι της προστατη, δεν προσέχανε πια μήτε ο ένας μήτε ο άλλος, όταν τύχαινε να ξεσκεπασουε λιγάκι το κορίτσι. 'Ότε στοχαττήκε ο 'Αντρέας να τραβηχτή, σαν την έτριψε ο κ. Κουφές με τη μάβρη του την κρέμα. 'Η άβρωστη είναι ή μεγάλη άπλοποιήτρα' τα σκούρ κεν της οαινούτα: σκούρα, γιατί κατάρζει μοναχά την υγεία. 'Ο 'Αντρέας μέρα τη μέρα πρόδεβε ο ίδιος στη γιατρεία' καταντούσε μάλιστα λαμπρός νοσοκόμος' άπάνω, στην κάμαρα της άβρωστης, έστρωσε με μουσαμά, για περισσότερη ασφάλεια κάστρας, ένα νύστιμο ζύλινο τρι-